

niško navdušenostjo in domoljubno gorečnostjo pozivlje tovariše svoje, da bi pridno in vestno porabili počitnice v zbiranje narodnega blaga. — V drugi vrsti je Gorenjec znamenit kot prelagatelj novel, povestij in romanov, katere je zlasti iz češčine, poljščine in ruščine prevajal na slovenski jezik. Število takih spisov njegovih je legijon! Od leta 1862. do leta 1886. je s svojimi prevodi zalagal do malega vse politične in leposlovne časopise slovenske. Pri tem je iz znanih razlogov večkrat menjaval svoje ime: časih se je imenoval L. Gorenjec, časih Podgoriški, časih Lavoslav, časih Podgoričan. Kadar se je bal, da bi morebiti kakšen zelot prevod njegov mogel prištevati „kužljivim prismodarijam“, takrat se ni podpisal. Spisi njegovi se odlikujejo po izborni, lepodoneči slovensščini; oponašati bi se vendar moglo nekaterim izmed njih, zlasti tistim, ki jih je priobčeval zadnja leta, da je prelagatelj obdržal v njih preveč izrazov iz tistega jezika, iz katerega je ravno prelagal. Vendar mu ne štejemo v zlo te skoraj da neizogibne napake vseh prelagateljev, zlasti ker moramo hvaležno priznavati, da razven pokojnega Jurčiča nimamo niti jednega pisatelja, ki bil tako izdatno obogatil pripovedno literaturo slovensko, kakor jo je Leopold Gorenjec. Veliko plemenitega veselja je porodil s svojimi zanimivimi prevodi v tisoč in tisoč slovenskih srcih, in hvaležno se bode slovenski narod, čitajoč njegove mnogoštevilne povesti, še leta in leta spominjal ljubeznjivega, veselega pripovedovalca. Lahka mu zemlja in milostiva sveta nebesa!

Nove knjige slovenske. Duhovno pastirstvo. Četrto del. Zakramentali, duhovno vladanje, pisarniška opravila. Slovenskim bogoslovcem in mašnikom spisal Anton Zupančič, profesor pastirstva na ljubljanskem bogoslovnem učilišču. Z dovoljenjem prečastitega knezoškofijstva. V Ljubljani. Založil pisatelj. — Prodaja „Katoliška Bukvarna“ 1885. str. 761—903. Vel. 8. Cena 60 kr. Priložen je naslov, predgovor, zaporedno in stvarno kazalo. — Konec preteklega leta je izšel IV., dopolnilni zvezek krasnega dela Zupančičevega. Čestitamo slov. duhovščini! Tisočletnica Metodova ji je bila nenavadno plodovita. Podarila ji je dve veleknjigi: Fli-sove stavbinske sloge in II. del Pastirstva. O prvih treh zvezkih poslednje knjige poročal je naš list že lani (glej „Lj. Zv.“ 1885 str. 58—59 in str. 699). Poslednji zvezek razpravlja blagoslovila, običajna v sv. kat. cerkvi, predstavlja nam duhovnega pastirja kot vodnika ter dodaje navod, kako mu je zvrševati pisarniška opravila. Ni nam treba poudarjati, da je ves ta pouk premišljen, stvaren, tehtovit; ni nam treba hvaliti gladko tekočega jezika, knjiga sama kliče vse m slovenskim duhovnikom: Kupujte me! Spisal me je tovariš vaš, ki je dokaj let sam prenašal težo in vročino pastirskega dneva in mu sree gorko bije za vas in za blagor vaših slovenskih ovčic! — Zaboje za zabojem, napolnen z nemškim bogoslovskim književnim blagom, roma vsako leto na Slovensko. Žulji naših duhovnikov redé podjetne nemške knjigotržce. Dobra priznana slovenska knjiga, osvetljujoča okolnosti, v kakeršnih živi in se giblje slovenski duhovnik, pa naj bi trohnela v kakšnem kotu „Katoliške bukvarne“!! Zdaj je prilika, da naše vrlo duhovstvo dejanski pokaže, kako mu je mar za razvoj slovenske bogoslovne književnosti. Potem se smemo nadejati, da nas po vzgledu g. A. Zupančiča razveselé tudi drugi slovenski bogoslovski profesorji s slovstvenimi plodovi, spadajočimi v stroko svojo. —n—

— „Ljudska knjižnica“ objavlja v 24. zvezku obširno povest „Očeta Blaža otlina“. Povest, posvečena dobrodušnemu čitateljstvu, zlasti vzrastli mladezni. Preložil jo je na slovenski jezik pokojni Leopold Gorenjec po dr. Vilj. Baubergerji. S tem zvezkom zvršuje „Ljudska knjižnica“ prvo leto svojega živ-

ljenja. Podala je v II. debelih knjigah slovenskemu narodu lepo število resnih in kratkočasnih povestij in narodnih pripovedek ter izdatno obogatila pripovedno naše slovstvo. Dasi nam nekatere stvari niso ugajale, vendar temu občekoristnemu in lepemu podjetju želimo mnogo prijateljev, bodi si pisateljev, bodi si naročnikov. — Zadnje dni nam je došel tudi že 1. zvezek II. tečaja. Obseza več drobnih spisov, tako na pr. „V Dragi“, povest, spisal J. Zgodnjik. — „Žalosten konec malo-pridneža“, povest, spisal Anton P. — „Dve sestri“, pripovedka, prosto poslovenil A. P. A. — „Pripovedke v Slatinski okolici.“ — „Pastorka“, zapisal K. Vitanko t. d. — „Ljudska knjižnica“ izhaja po dvakrat na mesec in velja za vse leto samo po 1 gld. 70 kr.; za pol leta 90 kr. s pošto vred. Posamezni snopiči veljajo po 6 kr., s pošto po 8 kr. Naročnino sprejema g. Lavoslav Kordeš, tiskar, izdavatelj in urednik „Ljudske knjižnice“ v Mariboru, v Šolskih ulicah 2.

— Kratek navod o prvi pomoči pri nezgodah. Spisal dr. Alojzij Valenta, c. kr. vladni svetnik in redni javni profesor porodostvja, vodja in primarij deželnih dobrodelnih naprav v Ljubljani i. t. d. Tiskala Ig. pl. Kleinmayr et Fed. Bamberg v Ljubljani 1886, 8°, 16 str. Založil pisatelj. Drobná knjižica, v kateri nam skušen in slaven zdravnik podaja nauke, kako je ravnati človeku o raznih bolezenskih slučajih in nezgodah, predno dojde zdravniška pomoč. Gosp. pisatelj sam je deželnemu političnemu oblastvu poklonil 800 izvodov svoje knjige, da jih razdeli po vseh ljudskih šolah na Kranjskem. Želimo, da bi se ta zlata knjižica razširila do zadnje kože slovenske.

— Zgodovina farâ Ljubljanske škofije. Izdaje A. Koblar. Tretji zvezek: Zgodovina Šempeterske fare pri Novem mestu. Spisal Ivan Šašel, kapelan. V Ljubljani. Založnik Anton Koblar. Natisnila Klein in Kovač (Eger). 1886. 53 str. 8.

Z Gorenjskega, kjer je hitela mimo nas v prvih dveh zvezkih preteklost Sorske, Preške, Nakelske, Dupljanske in Goriške fare, odvaja nas tretji zvezek doli na Dolenjsko stran, na vinoródnó obrežje Krke. Vkljubo pičlosti virov podal nam je g. zgodopisec točen obris Šempeterske fare in njene minulosti po znanem Koblarjevem načrtu: I. Prirodoznanski in statistični opis, II. Ob ustanovljenji fare, III. Cerkve, IV. Duhovni pastirji, V. Nekdanji dohodki vikarijevi, VI. Farovž in šola, VII. Odlični Šempeterčanje. G. Iv. Šašel nam je znan kot večš penezoslovec in marljiv izkopavatelj starinskih mogil poleg Mokronoga. Pričujoče delce priča, da mu je jednako ljuba hčerka starinoslovstva — zgodovina. Istiniti, nekaj iz Valvasorja, nekaj iz „Mitth. d. h. V.“ 1848 in iz farnega arhiva pozajeti zgodovinski tvarini dodaje g. pisatelj tu pa tam v posladek kako pravljičico, katera lepo povzdiguje mikavnost spisa. Prepričani smo, da hlastno sežejo Šempeterski farani po knjižici, predočujoči jim žal in bol, ki je tolikrat stiskal njih dede, opisujoči jim tudi tisto peščico srečnih hipov, ki so posijali zdaj pa zdaj na bodra njih selišča. A tudi slovstveniku zaleskeče marsikak biser iz g. Šašljevega delca. To so v prvi vrsti stara topografska imena vinógradov, gozdov itd., katerih je tu izredno veliko nakopičenih. G. Koblarju želimo, da si pridobi več takih sotrudnikov, kakeršen je g. Šašel, bi bode gotovo še nadalje opisoval fare, na katerih mu bode službovati v teku let. Slovenskemu občinstvu pa najtopleje priporočamo Koblarjevo podjetje, o katerem se celó napredni Čehi pohvalno izražajo. „To delo me je jako iznenadilo. V tem ste nas prekosili, kajti mi kaj tacega do danes nimamo!“ pisal je odličen češki historik na Slovensko. Zvédeli smo, da namerava g. Koblar nadaljevati zbirko svojo in da je več zgodovinsko zanimivih farâ v delu. Malomarnost slovenska bode kriva, ako ne bode móči nabranemu gradivu na beli dan.